

Egyetlen éjszaka vele mindent megváltoztat...

Bad Apple

tiltott gyümölcs

fine
selection

ELLE KENNEDY
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ELLE KENNEDY

Bad

Apple

tiltott gyümölcs

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Maggie

– TÖRÖLD LE AZT A GRIMASZT A KÉPEDRŐL, Mags! Elijeszted a vendégeket.

Kisimítok egy kósza hajtincset a homlokomból, és hátranézek a kollégámra.

– Milyen grimaszt?

– Azt, amelyikről ordít, hogy egy órán belül vízszintesben leszel, és isten irgalmazzon annak, aki az utadba áll – mondja Trisha, aki vidám mosollyal nyitja ki a bárpult alatti fagyasztót, majd belezúdítt egy lapátnyi jeget a kezében tartott üvegkancsóba.

– Azta, és én még azt hittem, hogy a pókerarcom kifürkészhetetlen – felelem vigyorogva.

Trisha jeges vizet tölt három nagy pohárba, majd a fekete tálcára rakja őket.

– Ne izgulj, hamarosan láthatod Tonyt.

– Ki az a Tony? – kérdezi Matthew, a jóképű, szőke pultos, aki épp ekkor bukkan fel mögöttünk, és finom metszésű arcáról ordít a kíváncsiság.

Sokatmondóan Trishára nézek. A pillantásom konkrétan azt üzeni, hogy: *még egy szót szólsz és neked annyi*. Semmi szükség rá, hogy a

munkatársaim a nemi életemen csámcsogjanak. Elég baj az is, hogy Trisha tud róla, de hát az egyik este leitatott, és kihúzta belőlem a részleteket.

– Senki – válaszolom Matthew-nak. – Trisha csak hülyéskedik.

– Ha te mondod. – Ezzel megrántja a vállát, és átmegegy a pult túlsó végébe.

– Trish, pontosan melyik részét nem értetted annak, hogy „senki-nek ne szólj róla”? – kérdezem bosszúsan.

Barna hajú kolléganőm is vállrándítással felel.

– Nem vágom, ez miért olyan nagy ügy. Mármint kinek nincs saját Tonyja? Az alkalmi szex manapság már sokkal gyakoribb, mint a rendszeres kapcsolatok – mondja, és elvigyorodik. – Habár a legtöbb ember életében évi két alkalomnál többször fordul elő.

Nem veszek tudomást a gúnyolódásáról. Trisha szeret ugratni a Tonyval való kis egyezségünk miatt, de gyanítom, nem fogja fel teljesen, mennyire nehéz, hogy normális szerelmi életem legyen.

A szabadidő számomra ismeretlen fogalom. Délutánonként egy ifjúsági központban önkénteskedem, esténként meg az Olive Martini-ban dolgozom pincérként. A heti két szabad estém elmegy az egyetem órákkal. Mégis hogy találjak olyan férfit, akit nem csupán bele tudok szuszakolni ebbe a zsúfolt rutinba, hanem még el is fogadja ezt? Az összes pasi, akivel valaha jártam, egy hónap alatt belefáradt a macerába.

Szóval van tapasztalatom a szakításban.

Nem mintha annyira össze lennék törve. Mármint nehogy már olyan pasival akarjak együtt lenni, aki képtelen tisztelni az elkötelezettséget és az erős munkamorált. Gyerekkoromban iszonyú szegények voltunk. Egész életemben küszködtem, hogy megéljek valahogy, kuporgattam és takarékoskodtam, mire végül összejött a pénzem az

egyetemre. Pár hónapon belül meglesz a szociális munkás diplomám, otthagyhatom az Olive-ot, és remélhetőleg állandó – és fizetett – állásom lesz valamelyik gyerekjóléti szervezetnél.

Úgyhogy ja, most pont nem hiányzik, hogy állandó pasim legyen. Majd ha befejeztem a tanulást, talán akkor újra elkezdek komolyan randizni. Egyelőre viszont tökéletesen megelégszem azzal, ha van az életemben egy Tony Burke-höz hasonló figura.

Amúgy úti beszámolókból él, és az évből tizenegy és fél hónapot azzal tölt, hogy egzotikus helyeken bolyong, aztán meg leírja, milyen volt. Évente két-három alkalommal tér vissza New Yorkba, én pedig a ritka látogatásainak egyikén ismertem meg, amikor betért egy italtra az Olive-ba. Rögtön megtaláltuk a közös hangot. Már a megismerkedésünk estéjén az ágyban kötöttünk ki, mostanra pedig alkalmi hancúrozásaink az évem fénypontjait jelentik.

Amint Tonymak leszáll a gépe, felhív, és beesünk az ágyba. Aztán mindketten visszatérünk a bokros teendőinkhez, de már szexuálisan jóllakottan és érzelmileg elégedetten, és eszünk ágában sincs újra találkozni – Tony következő látogatásáig legalábbis.

Legutóbb az ünnepekkor láttam, most meg már május van, úgyhogy nagyon számítottam a hívására. Ő pedig óraműpontossággal jelentkezett is. Három órával ezelőtt, a szállodai szobaszámával és a stresszűző szex ígéretével.

– Gúnyolódj csak, amennyit akarsz, Trish, de mindketten tudjuk, hogy féltékeny vagy – felelem szívélyesen.

– Az biztos. A fél karomat adnám egy Tonymért – grimaszol. – Ehegyett nekem csak egy Lou jutott.

– Ne legyél már ilyen! Lou még a lábad nyomát is imádja.

– Ja, amikor épp nem focit néz a tévében. Tégy egy szívességet magadnak, Mags, és seose jársz olyan pasival, aki inkább azt bámulja,

hogy nagy, izzadt melákok egy labdát kergetnek a gyepen, mint hogy a barátnőjével beszélgessen.

Elnevetem magam. Igazság szerint mindig is úgy gondoltam, hogy hosszú lábú, barna hajú kollégám tényleg találna jobbat is magának, mint Lou Gertz, a középiskolai fociedző, aki lassan már rágyógyul a kanapéra. De vagy az a helyzet, hogy Trishának van rossz ízlése a pasik terén, vagy pedig az, hogy Lou a reprezentatív mintapéldánya annak, hogy milyen alakokból lehet errefelé válogatni, mindenesetre a barátnőm szerelmi élete csak megerősít abban a hitemben, hogy a kapcsolatokkal csak a baj van.

– Úgy fest, Tonymak riválisa akad – vág vissza Trisha.

Körülnézek, és észreveszem, hogy az egyik sörhasú vendégem a helyiség túlsó végéből integet.

– Vár a legnagyobb rajongóm – mondom szárazon. – Ja, és amúgy meghallotta a vihogásodat, amikor a felszolgálói készségeimet méltatta.

Trisha felhorkan.

– Azt mondta rád, hogy te vagy *a bárpult balerinája*. Ezen nem lehet nem vihogni.

– Nem kellett volna hallgatóznod. Beadtam neki, hogy a felszolgálók mindenre kiterjedő képzsében részesülnek, és négy évig jártam suliba, míg kitanultam a szakmát.

Míg a kolléganőm kuncog, én lehúdom az ürge kártyáját a pénztárgépnél, és megvárom, hogy kiköpje a számlát. Aztán a papírt, a tollat és néhány mentolos cukorkát belecsúsztatok egy kis műanyag mappába, majd megnézem az órát.

Fél tizenegy. Te jó isten, mikor lesz már vége ennek az estének? Általában elvagyok ezzel a munkával. A fizetésemből fedezni tudom a

rezsimet, a borralaló egész jó, és nem mondhatom, hogy nem lehet szórakozni közben. A kollégák olyanok, mint egy nagy, boldog család, a vendégek pedig a mi érdekes – és gyakran teljesen háborodott – gyerekeink.

De ez most Tony estéje, és nem érdekel, hogy milyen élvezetes az ügyfélkör, ma a szexen kívül nem vágyom más szórakozásra.

HA MEGLÁTOK MÉG EGY KURVA FOTÓST a bokrok közt, eldurran az agyam. Vagy ami még rosszabb, lekenek egyet valakinek.

Ez, mondjuk, nem is hangzik rosszul, a tenyerem is bizsereg a gondolatra. De nem vagyok hülye. Tudom, milyen értelmetlen lenne verekedésbe bonyolódni. Tálcán kínálnám a sztorit a lesifotósoknak: *Az erőszakos filmsztár ártatlan fényképezésre támadt!* És ez aztán betenne a hírnevemnek, az ügynököm és a sajtósom teljesen kiborulnának, én meg járhatnám a kanosszát a reggeli beszélgetős műsorokban, hogy elmagyarázzam a rajongóimnak, miért zúztam be valakinek az arcát.

Így szokott ez lenni. Az ember eldönti, hogy színész lesz, aztán búcsút is inthet a magánéletének. Az se számít, hogy a sztorik fele, amelyeket a bulvárlapok lehoznak, mese habbal. Ha úgy megy el az ember otthonról, hogy kicsit taknyos, akkor nyilván cuccozik. Ha egy hímnemű barátjával ebédel, akkor meleg. Ha odébb löki az arcába mászó fotóst, akkor meg indulatkezelési problémái vannak.

Már tíz éve lapátolom ezt a szart, de attól még nem kell szeretnem. És rohadtul felcsesz, hogy ezek a dögkeselyűk képesek voltak utánam jönni Manhattanbe. Jobb lett volna, ha Coloradóban vagy Montanában keresek magamnak lakást a kényeszerpihenő idejére. Valahol

fenn a hegyekben, ahol a sajtónak meg kell dolgozni érte, ha zaklatni akar. Az biztos, hogy ezeknek a szaglászó gyökereknek legalább a fele feladná, ha fel kéne másznia egy sziklára.

De az ügynököm ragaszkodott hozzá, hogy New Yorkba menjek.

– Nem gáz, ha el akarsz menni Hollywoodból – mondta Stu. – De nem tűnhetsz el teljesen.

Az utolsó dolog, amire vágyom, hogy szem előtt legyek, de hát pont annyi értelme van Stival vitatkozni, mint egy pelenkással. Előbb-utóbb mindkettő annyira felhúzza az embert, hogy feladja.

– Hé, nem maga az a...

Hirtelen még jobban a szemembe húzom a Yankees-baseballsapkát, hogy elfedje az arcomat, aztán kikerülök a középkorú nőt, aki megtorpant, és most szájtátva bámul. Hátra se nézek, úgy teperek a Broadwayn, próbálok elvegyülni a péntek esti, színházba igyekvő tömegben.

Kibaszott röhej, hogy így kell sunnyognom, de a fene egye meg, egy kis békességre van szükségem. Megvettem egy tetőtéri lakást az Upper East Side-on, és a múlt héten be is költöztem, de vajon békén hagyott a sajtó, hogy berendezkedjek? Hagyott egy túrót! Éjjel-nappal ott táboroznak az épület előtt. Lefizetik a takarítókat, hogy próbáljanak stikában lefotózni. Még a portásokat is megkenik, hogy beengedjék őket.

Hét napja nem aludtam. Még a lakást se tudom elhagyni anélkül, hogy ne csesztetnének a kérdéseikkel.

Gretchennel volt aznap este, amikor meghalt?

Alan tudott a viszonyról?

Alan tiltólistára tette, ezért hagyta ott Los Angeles?

Az a sok rohadt kérdés. Nem akarok már ezzel foglalkozni. Vagy bármikor a jövőben.

Úgyhogy leléptem. Eljöttem otthonról, nyomomban a paparazzikkal, beugrottam a bérelt BMW-be, majd valahol Queensben sikerült leráznom ezeket a hiénákat. A Bömbit aztán otthagytam az első parkolóhelyen, amelyik szembejött, most meg itt caplatok céltudatosan, hogy bedőljek az ágyba az első szallodában, amely feltűnik az utcában, és alhassak végre.

Elégedetten konstatom, hogy tízmérföldes körzetben nincs egy fotós se, amikor végül megtorpanok a Lester Hotel előtt. Fél tucat luxusszálló terpeszkedik pár háztömbnyire innen, de eszem ágában sincs azokba bejelentkezni. A tízemeletes, unalmasan szürke Lester az utolsó hely, ahol a hiénáknak eszébe jutna, hogy keressenek.

Belépek a forgóajtón, és az üres előcsarnokon átvágva a recepcióhoz lépek, ahol egy gizda fickó strázsál, előnytelen kék zakóban.

– Szobát szeretnék kivenni – motyogom, és előhúzó a tárcámat a kifakult farmerem hátsó zsebéből.

– Egy- vagy kétágyasat?

– Kétágyasat.

– Teakonyhával?

– Pont nem izgat, haver. – Előrántok egy köteg bankjegyet és a repedezett tölgyfa pultra dobom.

– Akkor jó. Ezt töltsé ki, kérem.

Odafirkantok egy hamis nevet és címet a felém nyújtott papírra, majd visszaadom a recepciónak.

A gyerek nem kér igazolványt, még azt sem futja át, amit a lapra írtam. Rám se nagyon pillant, amikor odaadja a kulcsot. Olyan lepattant ez a hotel, hogy még kulcskártyát se használnak. A kártyát bámulom, ami egy piros műanyag kulcstartón fityeg. Menő.

Két perccel később a harmadik emeleten szállok ki a liftből, és beszipantom a potpourri és a citromos felmosó illatát.

Nem ilyesfajta szálláshoz szoktam, de most az egyszer nem érdekel, hogy a szőnyeg foszladozik a cipőm alatt, vagy hogy a keskeny folyosót övező ajtókra már nagyon ráférne a festés.

Belépek a 312-es szobába. Azzal se bajlódom, hogy felkapcsoljam a villanyt: a szemem lassan hozzászokik a sötétséghez, és a szoba közepén álló franciaágyra fókuszálok. Másodperceken belül már nincs is rajtam cipő. A pólómat és bőrdzsekimet a fotelba hajítom, a farmer és a bokszeralsó pedig a szőnyegen landol.

Kizárólag az alvás érdekel. Nincs telefon. Nincsenek ügynökök meg menedzserek meg sajtósok. Nincsenek újságírók meg fotósok.

Csak. A rohadt. Alvás.

Maggie

SZOKATLANUL RUGANYOS LÉPTEKKEL sietek végig az utcán. Általában majd leszakad a lábam műszak végére, különösen péntek esténként, de most csupán egyetlen részem sajog, mégpedig a lábam közt.

Szexelni fogunk.

Még jó, hogy.

Az sem érdekel, ha ez szájalmas. Na és aztán, ha a Tonyval való ritka hancúrozások jelentik számomra a szexuális kielégülés egyetlen forrását? A kapcsolatok túl sok erőfeszítést igényelnek, míg a srác esetében csak addig kell némi erőfeszítést kifejtennem, amíg lehúzom a cipzárt a nadrágján. A kapcsolatok kimerítőek – Tonyval viszont csak a harmadik vagy negyedik orgazmus után merülök ki.

Emellett pedig ő sosem követelőzik, nem akarja kisajátítani a szabadidőmet, és nem tesz úgy, mintha valami szörnyű büntény lenne, ha munkamániás valaki. Hozzám hasonlóan ő is keményen dolgozik, ami miatt hivatalosan is ő a tökéletes pasi számomra.

Kikerülök egy csapat tizenévest, akik a járdán lézengenek, aztán odaintegetek a hot dog árusnak, aki mellett a munkába tartva minden nap elmegyek. Csak pár saroknyira lakom a bártól, de Tonyval kerüljük, hogy ott fussunk össze. Mindig egy szállodában találkozunk,

ahol egész éjszaka szórakozhatunk, reggel pedig mindenki megy a maga útjára.

Újabb pozitívum – másnap reggel nincs kínosan közös reggeli.

Néhány perc múlva már a Lester Hotelnél vagyok. Egyenesen a recepcióhoz lépek, és elkérem a 312-es szoba kulcsát. A recepciós, egy nagyon cingár, nagyon unott srác monoton hangon azt feleli, hogy a szobát már elfoglalták.

– Tudom. Számítanak rám – felelem, és egy kissé felforrósodik az arcom. – Kell legyen ott egy pótkulcs, amit nekem tettek félre. Maggie Reilly? Mutassam az igazolványomat?

– Á – mondja a srác hátat fordítva. A falra szerelt kampókról lógó tucatnyi kulcsra mered, majd hosszú, csontos ujjjaival lekaszt egyet.

Megköszönöm a kulcsot, és a lift felé veszem az irányt. Tonyval voltunk már a Lesterben, úgyhogy ismerem a járást, és gyorsan megtalálom a szobát. Mintha elnehezülne a mellkasom, ahogy bedugom a kulcsot a zárba. Egek, már nagyon rám fér a dugás. Pár hét és itt a vizsgaidőszak, arról nem is szólva, hogy a jövő hónapban biliárdbajnokságot tartanak a bárban, úgyhogy hamarosan ki se látszom majd a munkából.

Ha ki akarom szórakozni magam, akkor azt ma este kell letudnom.

Ahogy belépek a szobába, azonnal körbevesznek az árnyak. Pislogok, és várom, hogy a szemem megszokja a sötétet, közben pedig próbálom kitalálni, hogy mi lehet az oka a szobában honoló síri csendnek. Nem is, várjunk csak, nem annyira síri ez a csend. Hegyezem a fülem, és már hallom is, ahogy az ágy felől könnyű lélegzet neszei áramlanak felém.

– Jaj, ne csináld ezt velem, Anthony! – zúgolódom, miközben leteszem a táskámat a mellettem álló asztalra, és elfordítom a zárat az ajtón. – Évente háromszor látlak, legyen már benned annyi jóérzés, hogy ébren maradsz.

Semmi válasz.

Lassan vigyor ül ki az arcomra, ahogy közelebb lépek.

Nagy a kísértés, hogy felkapcsoljam a villanyt, esetleg még topantsak is párat, hogy azzal felébresszem, de hát az nem lenne túl szórakoztató, ugye?

Ehelyett megfogom a pólómat és szépen lerángatom magamról. Kikapcsolom a csipkés melltartómat, ami a szőnyegre hull, szorosan a nyomában ott van a farmer miniszoknyám, az icipici bugyim és a magas sarkúm is.

Megborzongok, ahogy a hideg levegő a csupasz bőrömhöz ér. Aztán még mindig vigyorogva közelebb osonok az ágyhoz.

– Ne már, Tony – mormolom –, most csak Arubában voltál, ne-hogy előadd, hogy megviselt az időeltolódás.

Rekedtes férfihang nyög fel válasz gyanánt.

– Tehát mégiscsak élsz – ugratom, és a virágmintás takaró széléért nyúlok.

Halkan felnevetek, majd becsusszanok a takaró alá, odasimulok hozzá, és igyekszem elfojtani a nyögésemet, ahogy kőkemény mellkasa a csupasz mellemhez ér. A mellbimbóm azonnal ágaskodni kezd, a feszes kis bimbók a puha szőrszálakhoz préselődnek Tony pompás mellkasán.

Az egyik lábamat átvetem az izmos combján, és bízom benne, hogy a lüktető puncimból áramló forráság majd segít abban, hogy Tony lelassult agya is akcióba lendüljön. De ő csak fekszik mozdulatlanul. A szobára továbbra is sötétség borul, és bár alig látom az arcát, az nyilvánvaló, hogy tényleg mélyen alszik.

– Jól van, vágom én – mormogom, és már kezdek bosszankodni.

– Oké. Azt akarod, hogy én támasszalak fel haló poraidból? Akkor ehhez mit szólsz?

Közvetlenül az ágyékára teszem a kezem, és kissé meglepődöm, amikor nem az alsónadrág pamutját tapintom ki. Mégis mióta alszik Tony pucéron?

Nem mintha bánnám.

Ahogy a forróság lassan szétárad az ereimben, végighúzom a mutatóujjamat a farkán. A mellkasához hasonlóan ez is kőkemény és... nagyobb? Á, az nem lehet.

Simogatni kezdem az ujjammal a farka hegyét, kitapintok egy csepp nedvességet, és vigyorgni kezdek, amikor nyögés töri meg a csendet. Vége valami életjel.

Tony masszív erekciója elárulja, hogy hamarosan ő is felveszi a fordulatszámot, és bizony igazam lesz. Abban a pillanatban, ahogy megszorítom, két erős kar fonódik körém és híz közelebb. Hirtelen összenyom az ölelése, miközben én még mindig a farkát markolászom, és a meleg ajka az enyémet keresi a sötétben.

A csókjától kiszökik az oxigén a tüdőmből, és csak kapkodok a levegő után. Nincs ebben semmi lágyság vagy gyengéd rákésződés, inkább mindent felfaló mohóság, a nyelve éhesen hatol a számba, majd fogaival az alsó ajkamba harap.

Mégis mióta csókol így Tony?

És miért nem csinálta már hamarabb is?

Olyan intenzíven csókolózunk, hogy még a megkeményedett farkát is elengedem. Beleveszek az érzéki örömeibe, amiket a szája és nyelve kelt életre a testemben. A tagjaimból kifut az erő. A lábam közt már minden nedves. A mellbimbóm pedig olyan feszes, hogy szinte már fáj.

Még sosem éreztem ilyen forrószagot, mint ami most fut át rajtam. Szinte ropog a tűz, amikor Tony újra az ajkamba harap. Felszisszen a parázs, amikor rámarkol az egyik mellemre.

Aztán egyik ujját a csatakos puncimba csúsztatja, és döbbsen veszem észre, hogy a készülődő orgazmusom hullámai máris a felszínnyaldossák.

Azt a kurva!

Az ajkamba harapok, hogy megpróbáljam elodázni a csúcspontot. Túl gyors lenne, túl hamar.

Mégis hogy lehetséges ez?

Már jó néhányszor lefeküdtem ezzel a pasival korábban, de akkor hogyan történhet, hogy most az egész testemet ismeretlen érzések járják át?

Nagy nehezen kinyitom a szemem, annak reményében, hogy ha egymásra nézünk, talán megértem. Hunyorogva, pislogva fürkészem az arcát a sötétben, aztán pedig eltöprengek, vajon miért tűnik most olyan... marconának.

A tekintetem lejjebb vándorol és a karjára téved – az ott egy tetkó? De hát mikor varratott Tony magának tetoválást?

És miért nem barna? Most jött Arubából, úgyhogy az a minimum, hogy...

– Mi a baj, cica? – kérdezi egy álmos hang.

Úgy pattanok fel, mintha valaki tízezer voltos áramot vezetett volna a gerincembe.

Miért nem ismerem fel a hangját?

Ahogy a most már egyenletesen áramló pánik érzete felér a torkomba, csak tátogok ott a sötét fejre mellettem, és zavaros agyamban megismétlem a kérdését.

Mi a baj?

Egy idegennel fekszem az ágyban.

ÚGY ÉBREDEK, mintha valaki kirángatott volna az álmomból, köszönhetően egy éles női sikolynak.

Jézusom, micsoda álom volt! Versenyre kelhetne azzal a nagy, király álommal, ami még kilencedikben lepett meg éjszaka, és abban végigtaperolhattam Cindy Mason E méretes kosarait. Ebben nem volt nagy mell, inkább két kis fincsi C, és egy olyan női test, amelyen több domborulat is volt, nem csupán egyetlen érzéki völgy. Szexi száj és egy nagyon is készségees nyelv. Szűk, nedves puncsi...

– Úristen, annyira sajnálom!

Ettől az elhaló hangtól aztán teljesen magamhoz térek. Ahogy összeszedem magam, gyorsan oldalra pillantok, és ráeszmélek, hogy minden valóságos volt. Az ágyban ott fekszik mellettem egy gyönyörű, vörös hajú csaj, aki ugyanolyan meztelen, mint én – és szemmel láthatóan szörnyülködik.

– Mi a fasz...? – Pislogok párat, majd végre arra kényszerítem a kezem, hogy az éjjeliszekrényen álló lámpa után nyúljon.

Ahogy a sápadt, sárga fény elárasztja a hotelszobát, a mellettem lévő idegenre irányítom a tekintetem. Zöld szeme van, nagyon szép zöld szeme, annak ellenére, hogy süt belőle a félelem. Az arca olyan

vörös, mint a haja, és amikor lejjebb téved a pillantásom, látom, hogy a vörös pír már elérte a nagyon peckes, nagyon csupasz mellét is.

A kis vörös rajtakap, hogy bámulom, és újra felsikolt, majd gyorsan az álláig rántja a takarót, hogy elfedje meztelenségét. Mivel az egész takarót lenyúlta, így most én vagyok teljesen fedetlen, és felsóhajtok, amikor meglátom, hogy a világmindenség legnagyobb erekcijával büszkélkedhetek.

Mi a franc folyik itt? Lövésem sincs, ki ez a csaj, csak azt tudom, hogy nem mostanában volt részem ilyen szexi látványban. Mágneses erejű zöld szeme és bomba alakja mellett széles járomcsontja van, fitos kis orra és érzéki szája, ami csak egy egészen kicsit ferde. Bejön ez az apró tökéletlenség. Ettől sokkal inkább... igazinak tűnik.

Bírnám azért, ha letörölné végre ezt a rémült kifejezést a kipirult arcáról. A kurva életbe már, azért csak nem sorozatgyilkos vagyok. Ráadásul ő mászott az *én* ágyamba, nem pedig fordítva.

– Annyira sajnálom – mondja újra, ahogy továbbra is a takaróba kapaszkodva az ágy széle felé araszol. – Biztosan eltévesztettem a szobát.

Miközben figyelem, ahogy a paplantógába csavarva lekínlódja magát az ágyról, a zavarodottság helyét átveszi bennem a gyanú. Tényleg rossz szobába jött? Oké, hogy a gizda csávó a recepción totál inkompetens és simán elkeverhette a kulcsot, de ez mégis mennyire valószínű? Sokkal esélyesebb lehetőség az, hogy... a francba, újságíró lenne?! Direkt lopózott be a szobámba, hogy megpróbáljon elcsábítani, hátha el tud így adni egy szaftos sztorit a bulvárlapoknak?

A kurva életbe!

Gyorsan eltakarom a családi ékszert az egyik lapos díszpárnával, aztán résnyire szűkültszemmel figyelem, ahogy a kis vörös a szobában szaladgál, hogy összeszedje a ruháit.

– Mégis ki maga? – mordulok fel. A hangom alapján egyértelmű, hogy nem szórakozom.

A csaj egy pillanatra elbizonytalanodik, miközben egy fekete pólót szorongat.

– Tessék?

– Maga újságíró?

– Miért lennék újságíró? – Egy másodpercig igencsak elkeseredettnek tűnik, ahogy a kezében tartott ruhadarabra mered, aztán könnyörgő pillantást vet rám. – Nem lehetne, hogy... egy perce becsukja a szemét, amíg felöltözöm?

Jaj, nehogy már most legyen szerény meg szemérmes. Akkor tutira nem volt az, amikor a farkamat markolászta.

Úgy döntök, egy kis látványosság még jár nekem, ezért úgy teszek, mintha behunynám a szemem, de a pilláim résén keresztül azért őt nézem. Homályosan látom, ahogy bekapcsolja a melltartóját, a farkam csalódottan rándul egyet, amikor a telt mellét újra textil fedí. Vajon nagyon helytelen lenne megkérni, hogy bújjon vissza az ágyba?

Sanszos, hogy igen.

– Oké, felöltöztem.

Tényleg felvette az összes ruháját. De a szűk póló és a farmer miniszoknya, ami csodás dolgokat művel a lábával, csak aláhúzza, hogy felöltözve is épp olyan jól néz ki, mint meztelenül.

– Iszonyú hülyének érzem magam – suttogja maga elé.

Aztán mintha csak egy darab húst kínálna a vérszomjas oroszlánnak, közelebb lép, és átnyújtja a takarót.

Gyorsan elrejttem vele a lenti részeket, miközben ő tovább motyog.

– Úgy volt, hogy... egy pasival fogok itt találkozni. Azt mondta, ez a szobaszáma, és... valószínűleg eltévesztettem. Én... én... – dadogja

– általában nem szoktam idegenek szobájába betörni, becsszóra. Csak hát... – Elhallgat, az arca pedig minden pillanattal egyre vörösebb lesz.

Idegenek?

A szó ott marad lógva a levegőben, és újabb adag zavarodottságot hoz magával. Nem ismer fel?

Most tényleg nem ismer fel?

Annnyira azért nem vagyok nagyképű, hogy azt gondoljam, ezen a bolygón minden nő tudja, hogy ki vagyok, de az arcom most már hetek óta ott virít minden hollywoodi szennylapon, minden szórazótató műsorban, az összes közösségi oldalon. Még az az idős pár is hallott rólam, amelyikhez tisztíttatni hordom a ruhát, pedig ők az ötvenes évek óta nem voltak moziban.

– Én akkor most lépek, jó? – mondja a csaj. – Nagyon sajnálom. Azt hiszem, nem kérhetek elégszer elnézést... ezért az egésért. Én, ööö, én amúgy egy Olive Martini nevű bárban dolgozom, a Broadway és a Negyvenötödik utca sarkán, úgyhogy ha valamikor arra jár, ugorjon be, és a ház kontójára ihat. – Mély levegőt vesz. – Tudom, hogy egy ingyen ital nem túl nagy kárpótlás... ezért itt, de ennyit tudok tenni.

Aztán összeszorítja a száját, és tágra nyílt, szégyentől csillogó szemmel néz rám, mire a fura helyzetben rejlő abszurd humor végül eluralkodik rajtam. Egy teljesen idegen nő bebújik mellém az ágyba, a szart is kicsókolja belőlem, a farkam áll, mint a cövek, és akkor ő most ingyen piával kínálgat jóvátétel gyanánt?

Nevetés buggyan fel a torkomból, ahogy próbálok összerakni egy mondatot, amellyel talán kevésbé tűnne hibbantnak ez a szituáció.

De nincs alkalmam kimondani.

A csaj egyetlenül rám mosolyog, újra rémültnek tűnik, és az ajtó felé rohan.

Valami rózsaszín holmit veszek észre a szőnyegen.

– Várjon – kiáltok utána, ahogy a kilincséért nyúl. – Elfelejtette a...

Kicsusszan az ajtón, ami halk kattanással bezárul mögöttem.

– ...a bugyiját – fejezem be.

És ekkor végre engedek a készítésnek, és elröhögöm magam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Maggie

TELJES SEBESSÉGGEL TEPEREK végig az utcán, és úgy kapdosom az éjszakai levegőt, mintha az oxigéntúlادagolás kitörülhetné belőlem a vegytiszta megaláztatást, ami a torkomat szorítja. Hátrapillantok a vállam fölött, félig-meddig arra számítok, hogy a szexi idegen, akit az imént marcangoltam meg, ott lohol a nyomomban. De nem. Csak azt látom, hogy a tömeg lassan kiömlik a színházakból, és az imént látott előadásról csevegnek.

Tudom, hogy a sötét hajú félisten nincs közöttük, mert lehetetlen lenne nem észrevenni valakit, aki ilyen halálosan jóképű.

Mégis hogy lehet, hogy valaki ennyire vonzó legyen?

Amikor a fickó felkapcsolta a villanyt, gyorsan be kellett csuknom a számat, nehogy a hotelszoba szőnyegére csorgassam a nyálam. Olyan külseje volt, mint amilyenel manapság csak a férfimodellek büszkélkedhetnek – kobaltkék szemek, egyenes, fehér fogsor, és olyan gödröcskék az arcán, amelyektől muszáj elolvadni. De volt benne valami kevésbé szépfiús is, amit jól kihangsúlyoztak a bicepszét és mellkasát díszítő tetoválások, meg a zilált, barna haja, ahogy felkunkorodott a füle alatt. Ordított róla, hogy rosszfiú. Borzasztóan szexi volt. Meg persze csábító. Hála az égnek, hogy kivergődtem onnan valahogy.